

JESSICA BRODY

UNREMEMBERED

UDEN FORANDRING

På dansk ved
Stig W. Jørgensen

FØR

Pigen kæmpede ikke imod. Hun vidste, at det var nytteløst. Hun så lægen gøre nålen klar, trække Cv9 op i sprøjten og stikken den direkte i hendes åre.

Der var selvfølgelig mere moderne måder at give et beroligende middel på, men han kunne godt lide fornemmelsen af sprøjten. Det lille smæld, det gav, når den trængte gennem huden. Det fysiske pres, man skulle lægge i for at få stoffet ind i blodet.

Han stolede på sine egne fingre.

Det samme kunne han ikke sige om ret meget andet.

"Bare rolig," sagde han til hende. "Det kommer ikke til at gøre ondt. Og du vil ikke kunne huske noget som helst."

Serummet virkede hurtigt. Det var en ret høj dosis. Mens søvnen overmandede hende, så hun ét ansigt for sig. Det ansigt, hun længtes efter at huske. Og også længtes efter at glemme.

Hun ville vågne lænket. Hun ville vågne forandret.

Det vidste hun.

Smilet på hendes læber, mens bevidstheden forsvandt, var hendes sidste oprørshandling.

Lægen overvågede hendes vitale organers tilstand på en

monitor. Da hun var fuldt bedøvet, sendte han bud efter direktøren.

Den slanke, lyshårede mand kom haltende ind i lokalet, støttet til en stol. Det var et stort fremskridt i forhold til den mekaniske stol, der havde båret ham blot dagen forinden.

”Hun er klar,” meddelte lægen.

Direktøren gik usikkert rundt om den svævende metalplade, den bevidstløse pige lå på. Uden et ord stirrede han ned på hende. En uvidende tilskuer ville måske endda have beskrevet hans blik som beundrende, især da han rakte hånden ned for at stryge en gyldenbrun lok væk fra hendes ansigt.

Men jo længere han så på hende, jo mindre uskyldigt blev hans blik. Det blev hårdere for hvert sekund, der gik. Indtil kun iskolde blå sten stirrede ud fra hulerne, hvor hans øjne havde været.

Hun havde forrådt ham for sidste gang. Han ville ikke begå samme fejl en gang til.

”Jeg har en hukommelseskoder parat,” sagde lægen. ”Jeg har givet instruks til en fuld sletning, så snart De giver ordre.”

”Nej.” Direktørens svar kom hurtigt og bestemt.

Lægen var sikker på, at han måtte have hørt forkert. ”Nej?”

”Det har vi prøvet før. Utallige gange. Og det fører altid lige tilbage hertil.”

”Men denne gang kan koderne da utvivlsomt ...”

Direktøren bragte ham til tavshed med en skælvende hånd. ”Hun skal beholde sine erindringer. *Alle* sammen. Gendan alt, hvad vi har i serverbunkeren.”

”Alt?”

”Dårlig samvittighed er et stærkt våben. Hendes minder vil hele tiden påminde hende om hendes illoyalitet. Hver gang hun tænker på ham, skal hun *føle* det forræderi. Sig til koderen, at vi skal iværksætte den nye procedure.”

Lægen vred sig. ”Med al respekt, sir, proceduren er ikke blevet gennemtestet, og ...”

”Det var det hele.”

Lægen blev stående lamslået og tavs, indtil det lykkedes ham at fremstamme en bekræftelse.

Derpå vendte direktøren blikket mod pigen igen, rakte hånden ud og strøg hendes silkekind blidt. Så bøjede han sig ned og hviskede i hendes øre, så lægen ikke kunne høre det: ”Denne gang er du ikke så heldig at få lov at glemme.”

FØRSTE DEL

UVIDENHEDEN

OPDATERET

ET ÅR EFTER ...

Luften er skarp og brændende varm og pisker omkring mig, da jeg krydser den golve mark. Der er ingen bygninger til at skærme for ørkenvinden, og i dag virker den endnu hidsigere end normalt. Jeg kunne godt løbe fra den. Det er helt klart inden for min formåen. Men jeg holder mit nuværende tempo.

Jeg har ikke travlt med at komme derhen.

Komplekset er næsten ikke til at kende herudefra. De anlagte veje stoppede for en kilometer siden. De skinnende, spejlblanke overflader i luftfartssektoren var de sidste tegn på civilisation.

Nu er der bare ...

Intethed.

Men det beroliger mig at vide, at fæstningsanlæggene, der markerer grænsen, ligger på den anden side af bakken til venstre.

Der var engang, hvor kompleksets mure holdt mig inde-spærret – hvor jeg tænkte på dem som fængelsmure og prøvede på at flygte. Nu er det, som om nogen har fjernet et

slør af bedrag fra mit blik, og jeg endelig kan se sandheden.

Murene er der for at holde andre *ude*.

Dem, der ikke forstår mig. Dem, der vil gøre mig fortræd.
Dem, der ikke er som mig.

Der er selvfølgelig masser af mennesker på denne side af muren, der heller ikke er som mig, men dem kan jeg stole på. Deres legemer og deres sind er måske ikke lige så stærke som mit, men de tænker stadig ligesom mig. De tjener stadig Målet.

Det tørre krat knaser under mine fødder, da jeg nærmer mig huset. Den tre meter høje mur rundt om området er stadig intakt, men porten er ikke længere låst.

Jeg fører mine fingerspidser hen over betonens varme, bastante overflade. Den ru overflade prikker i min hud.

Han klatrede over disse mure.

Drengen fra mine erindringer.

Det var på den måde, det lykkedes ham at påvirke mig. På den måde, han trængte ind i min verden og forurenede min hjerne med umulige forestillinger. Umulige drømme. Løfter om et liv uden for disse afspærringer.

Som om jeg nogensinde kunne leve noget andet sted.

Det er her, jeg hører til. Her, jeg altid har hørt til. Og nu, hvor jeg har fået min hukommelse tilbage, og sandheden er blevet afsløret for mig, er min hjerne stærkere, mine mål bestyrkede. Jeg er ikke længere modtagelig over for fortryllende løgne.

Jeg lader mig ikke længere påvirke.

De har fikset mig. De har præsenteret mig for mit sande formål. Og det er jeg taknemmelig over.

Jeg skubber den tunge stålport op ind til det, der engang var den adgangsbegrænsede afdeling, og smutter indenfor. Det lille hvide hus er endnu mindre, end jeg husker det. Som om det skrumper dag for dag, efterhånden som det bliver mindre vigtigt for mig. Det er første gang, jeg har været her i over et

år. Det er første gang, jeg har kunnet mønstre styrke til at gå herhen.

Jeg håber, at det i dag vil minde mig om, hvor jeg begyndte. Hvem jeg var. Hvor langt jeg er nået.

Jeg er ikke længere den sårbare, naive lille pige, som måtte holdes fanget for sin egen sikkerheds skyld.

Jeg er stærk nu. Et fuldgyldigt medlem af Målet.

En soldat.

Selv hvis han var her, selv hvis han havde fundet tilbage hertil, ville det ikke gøre nogen forskel. Jeg ville kunne modstå ham nu. Jeg vil aldrig falde for hans charme igen.

Den dumme, lille pige er borte.

Jeg er en forbedret udgave.

Græsset rundt om huset har fået lov at vokse vildt, og det er brændt brunt og tørt af ørkensolen. Her kommer ikke længere nogen. Det er der ingen grund til. Den adgangs begrænsede afdeling af komplekset blev oprindelig bygget for at skærme mig mod verden. Men lige siden Afsløringen for tre måneder siden har jeg ikke længere behøvet at blive skærmet.

Jeg findes.

Og verden ved det.

Nu er afdelingen forladt. Al min træning, alle tests og al min fritid finder sted i de andre sektorer.

Da jeg går ind ad husets hoveddør, ligger lokalerne øde hen. De må have tømt dem og stillet møblerne hen i andre dele af komplekset. Mine få personlige ejendele er utvivlsomt blevet smidt væk. Det er også bedst sådan. Det var den mest dystre periode i mit liv, og jeg vil ikke have nogen souvenirs fra den.

Jeg går fra stue til stue, og benene vakler usikkert under mig. Jeg kan falde om hvert øjeblik, overvældet af dette sted. Men jeg presser mig selv til at fortsætte.

Jeg stiller mig midt i det, der engang var dagligstuen, og lukker øjnene. Jeg mærker lugten af mit eget forræderi. Disse

vægge er gennemsyret af min svaghed. Jeg har lyst til at kaste op, men jeg tvinger mig selv til at tage dybe indåndinger og lade det sætte sig i mine lunger. Skammen kryber gennem min krop som et koldt insekt. Jeg hader den grimme følelse inden i mig, men jeg kæmper ikke imod. Jeg skubber den ikke fra mig. Jeg trækker den tværtimod dybere ned. Lader den gennemsyre mig.

Det er præcis det, jeg må gøre for at sikre mig, at jeg bevarer styrken. At jeg forbliver fokuseret og engageret. Det er et afgørende tidspunkt for Målet. Jeg vil ikke svigte igen.

Udenfor er solen allerede ved at gå ned. Den klare gyldne skive kysser den lyserøde horisont. Da jeg træder ud på verandaen, falder mit blik på et hak i græsset i den anden ende af plænen. Mine erindringer om mit liv før rehabiliteringen fortæller mig, at der plejede at stå en hvid marmorbænk der.

Drengen og jeg gemte ting under bænken, før vi flygtede. Det var vores måde at kommunikere på, uden at videnskabsfolkene vidste det.

Endnu et eksempel på åbent oprør fra min side.

Endnu et anfald af skyldfølelse knuger mit bryst. Jeg knytter næverne og bider tænderne sammen, lader følelsen strømme igennem mig og give næring til den beslutsomhed, jeg altid lader brænde i mig som et bål.

Bænken er væk for længst, men en sær kraft driver mig hen til det sted, hvor den engang stod. Som et magnetisk kraftfelt, der trækker i mig, så jeg hjælpeløst må følge med.

Kunne der stadig ligge noget begravet efter al den tid?

Tanken opstår i min hjerne, før jeg kan nå at bremse den, og jeg nærmer mig modstræbende, med oprør i kroppen.

Jeg får øje på en lille genstand i græsset, hvor bænken tidligere stod. Jeg går hen og bukker mig ned, plukker den lille blomst og holder den op i vejret. Den hvide, dunede overflade glitrer, da den synkende sol skinner igennem den.

”Mælkebøtte,” siger jeg og fremdrager det korrekte ord af min hjerne.

Jeg smiler over, hvor let ordet kommer til mig. De uploads, jeg får hver uge, forsyner mig med flere data, end jeg nogensinde får brug for. Nu, hvor man kan stole på mig, har jeg fået tilladelse til at modtage al den viden, jeg ønsker. Min adgang til data er ikke længere begrænset.

Jeg leder efter mere information og finder hurtigt ud af, at mælkebøtten er et stykke ukrudt, der er blevet udryddet takket være fremskridt foretaget af Diotechs landbrugssektor.

Men de har åbenbart ikke fået udryddet dem alle sammen.

”Ukrudt,” siger jeg nysgerrigt og triller den tykke, grove stængel mellem tommel og pegefinger.

Erindringen om første gang, jeg så en, eksploderer i hovedet på mig. Jeg var sammen med ham. Drengen, der hed Lyzender. Den dag vi mødtes. Lige her i denne have.

Han sagde, at jeg skulle ønske på den.

Han fortalte mig mange ting.

”Den er smukkere end andre planter,” siger jeg og knuger stængelen.

Hans øjne møder mine. Dybe, brune øjne. ”Det er den i hvert fald.”

Jeg lukker håndfladen om den dunede, hvide blomst og klemmer til, så de bløde fibre bliver mast i min hånd. Da jeg åbner hånden, er der intet andet end en ækel, grå masse tilbage.

”Jeg ville ønske, jeg aldrig var faldet,” siger jeg til den tomme have og tørrer hånden i buksebenet og lader den nøgne stængel falde til jorden. Det giver et tilfredsstillende lille *smat*, da jeg placerer min sko oven på den. ”Jeg ville ønske, vi aldrig havde mødt hinanden.”

NOGET I VEJEN

Jeg tager den lange vej tilbage til beboelsessektoren og snor mig ind gennem de glitrende hangarer, hvis overflader altid forvrænger mit spejlbillede på foruroligende vis. Forvandler mig til et vansiret monster med et gigantisk øje og ingen hals.

Jeg er en af de få, der bevæger sig rundt i komplekset til fods. De fleste foretrækker at bruge svævevogn på grund af varmen og afstanden mellem sektorerne, men jeg kan godt lide at gå. Afstandene generer mig ikke, og min krop er designet til at udholde det barske klima.

Jeg plejede at gå rundt i udkanten langs med versaskærmene, så jeg kunne se verden udenfor på den anden side af dem. Men lige siden den forestående Afsløring blev bekendtgjort, har verden på den anden side været fyldt med journalister og demonstranter og folk, der prøver på at få et kig inden for murene.

Selv om jeg godt ved, de ikke kan se gennem skærmene – de er programmeret til kun at være gennemsigtige i én retning – synes jeg stadig, det er skræmmende at gå forbi dem. Jeg kan mærke deres energi i luften som fluer, der summer om et

kadaver. Der er noget hektisk ved desperationen bag dem, der gør mig nervøs.

Dr. A siger, at det er helt normalt. Jeg må gerne være bange.

”Frygt er ikke ensbetydende med svaghed,” sagde han til mig. ”Det er ensbetydende med lydighed. Du vil gerne være lydig, ikke?”

Jeg nikkede. ”Jeg vil gerne tjene Målet.”

Han smilede. ”Det vil vi alle sammen. Og din mistillid til fremmede sørger for, at du er i sikkerhed.”

Men jeg ved, at jeg ikke kan holde mig skjult bag murene ret meget længere. Afsløringen er om to dage. Så kommer de til at se mit ansigt. Så vil de vide, hvem jeg er.

Og det er det, der skræmmer mig allermost.

Jeg krydser igennem landbrugssektoren og går i en stor bue uden om poppeltræet i hjørnet. Jeg har aldrig kunnet lide det træ. Det ligner en plump, gammel trolde med for mange forvredne lemmer. Og når solen skærer gennem grenene i den rigtige vinkel, tør jeg vædde på, at jeg kan høre det skrig. En gennemtrængende, spøgelsesagtig lyd, der holder op, i samme sekund jeg vender mig. Som et ekkos genfærd.

Den liflige duft af friske urter trænger ud gennem lufthullerne i den hydroponiske kuppel, da jeg passerer den. Dr. A siger, at vi en dag slet ikke vil behøve at dyrke fødevarer. Computerne vil kunne konstruere molekyler af råstoffer og omdanne dem til hvad som helst, vi har lyst til at spise.

”Lidt ligesom vi gjorde med dig,” kan han godt lide at sige, som om jeg er en lun pandekage med superbær, molekylært fremstillet på bestilling.

Jeg kan godt lide, når dr. A taler om fremtiden. Det er underforstået, at Målet vil være en succes. Og der er faktisk ikke så langt igen. Diotech fandt allerede ud af at fremstille syntetisk kød, da regeringen forbød avl af husdyr til fødevarer for syv år siden. Det lærte jeg i en af mine uploads om landbrugshistorie.

Med mit forbedrede syn kan jeg se hele vejen til den nordvestlige port, kompleksets hovedindgang, hvor de fleste mediefolk har forsamlet sig. De håber alle sammen på at komme ind eller få fat i nogen til et interview til mediestrømmen. Jeg ved, at de aldrig får lov at komme ind. Inspektør Razes sikkerhedsstyrke er toptjekket.

”Det bliver over mit lig, at de kommer i nærheden af dig, prinsesse,” siger han til mig. Og blinker hver gang.

Da jeg forlader landbrugssektoren og nærmer mig medicinalsektorens blanke, metalliske porthvælving, standser jeg op, da jeg begynder at mærke en velkendt murrende fornemmelse i mellemgulvet. Jeg vender mig og venter næsten at se nogen stå bag mig, men der er ikke nogen.

Men følelsen går ikke væk.

Jeg drejer langsomt rundt og retter mit perfekte syn mod hver eneste blomst, hvert eneste buet tag på hver eneste bygning, og hvert eneste græsstrå langs stien. Jeg kan mærke, at jeg hæver skuldrene og spænder i kroppen.

Hvad ser du efter? spørger jeg tavst mig selv.

Men jeg svarer ikke. Jeg kan ikke besvare spørgsmålet.

Jeg kan aldrig besvare spørgsmålet.

Jeg ved bare, at der næsten hver dag er noget, der får mig til at kigge.

Jeg spurgte engang dr. A om huller.

Han troede, jeg mente de huller, som gnaverne graver i jorden i ørkenen uden for komplekset, og tilbød mig et upload om dyrs levesteder, men jeg rystede på hovedet. ”Nej. Jeg mener huller inde i mig.”

”Der er ikke nogen huller inde i dig, Sera,” svarede han skarpt. ”Jeg har jo gjort dig perfekt, husker du nok?”

Jeg blev frustreret over, at jeg ikke kunne få ham til at forstå det. ”Der mangler noget,” var det eneste, jeg kunne finde på at sige for at forklare det.

”Der mangler ingenting,” snerrede han med uventet vrede, der lynede i hans øjne. ”Jeg har givet dig alt, du nogensinde kunne ønske dig. Er du utaknemmelig over al den luksus, du har her?”

Jeg vidste straks, at jeg havde sagt noget forkert. Det gør jeg tit. ”Undskyld,” svarede jeg og ønskede inderligt at gøre det godt igen. ”Du har ret. Der mangler ikke noget. Jeg er meget taknemmelig.”

Jeg har aldrig spurgt ham om hullerne siden.

Jeg småløber ned ad stien gennem medicalsektoren og passer omhyggeligt på med mit tempo. Dr. A siger, at når jeg går rundt i komplekset, er det vigtigt, at jeg skjuler mine forbedringer så godt som muligt, så jeg ikke gør andre utrygge.

Til venstre ligger den store, dekorerede bygning, der rummer hukommelseslaboratoriet. Det er langt den største og mest veludrustede bygning i sektoren. Hvis det ydre giver et fingerpeg om ressourcfordelingen, står erindringer helt klart højt på dr. A's dagsorden.

Og jeg ved hvorfor.

Der foregår så meget inden for kompleksets mure, som verden udenfor aldrig må få noget at vide om. Der ligger så mange hemmeligheder begravet bag laboratoriernes skinnende facader, at man har brug for mere end blot en håndfuld soldater til at bevogte dem.

Jeg har engang været en af disse hemmeligheder.

Inspektør Razes folk har til opgave at forhindre sikkerhedsbrud. Men hvad sker der, hvis de forebyggende foranstaltninger svigter?

Så træder hukommelseskoderne til.

Da jeg går forbi, kigger jeg gennem syntoglaszurene på den skinnende hvide forhal, der fører til laboratorierne, hvor Sevan Sidler og hans hold af hukommelseskodere arbejder for at bevare Diotechs hemmeligheder. De syntetiske gulvfliser er

så rene, at søjlerne på begge sider spejler sig i overfladen, så de høje piller ser ud, som om de stikker dybt ned i jorden.

Det gyser i mig, og jeg sætter farten op, til jeg har lagt betydelig afstand til bygningen. Den virker altid uhyggelig på mig. Især når jeg tænker på alle de erindringer, der går ind ad disse døre og aldrig kommer ud igen. Utallige bytes af data, der bliver fjernet fra menneskesind og opbevaret i et datalager et sted.

Hvor mange drømme er blevet glemt på det sted?

Hvor mange kys er blevet stjålet? Forelskelser fjernet?

Hver gang jeg kommer ind på laboratoriet, er det næsten, som om jeg kan mærke erindringerne klynge sig til væggene i fortvivlede forsøg på ikke at blive glemt.

Engang imellem er jeg nødt til at gå derind. Når dr. A beordrer et stikprøvetjek af min hukommelse. Men derudover prøver jeg at holde mig væk derfra.

Jeg drejer til venstre mod indgangen til haveanlægget, men før jeg når derhen, hører jeg tydelige skridt bag mig.

Jeg standser op og vender mig for at se efter kilden, men heller ikke nu er der nogen. Stien er helt tom. De fleste af forskerne er stadig på arbejde.

”Er der nogen?” siger jeg højt.

Ingen svarer.

Min første tanke er, at det er lykkedes en af journalisterne uden for portene at slippe gennem inspektør Razes bevogtning i håb om at få et glimt af mig.

Men hvis det var tilfældet, hvorfor skulle vedkommende så gemme sig?

Jeg venter og holder udkig efter glimt af bevægelse, men intet rører på sig i komplekset.

Utilpas drejer jeg rundt og retter opmærksomheden mod hver en detalje omkring mig. Jeg kan høre nogen trække vejret. Måske femten-tyve meter væk. Eller højst tredive.

Jeg sætter i bevægelse igen. Denne gang begrænser jeg ikke tempoet. Jeg løber. Så hurtigt som mine genetisk forbedrede ben kan bære mig.

Men jeg når ikke ret langt. I samme øjeblik jeg når ind i haven, vælter nogen mig omkuld.